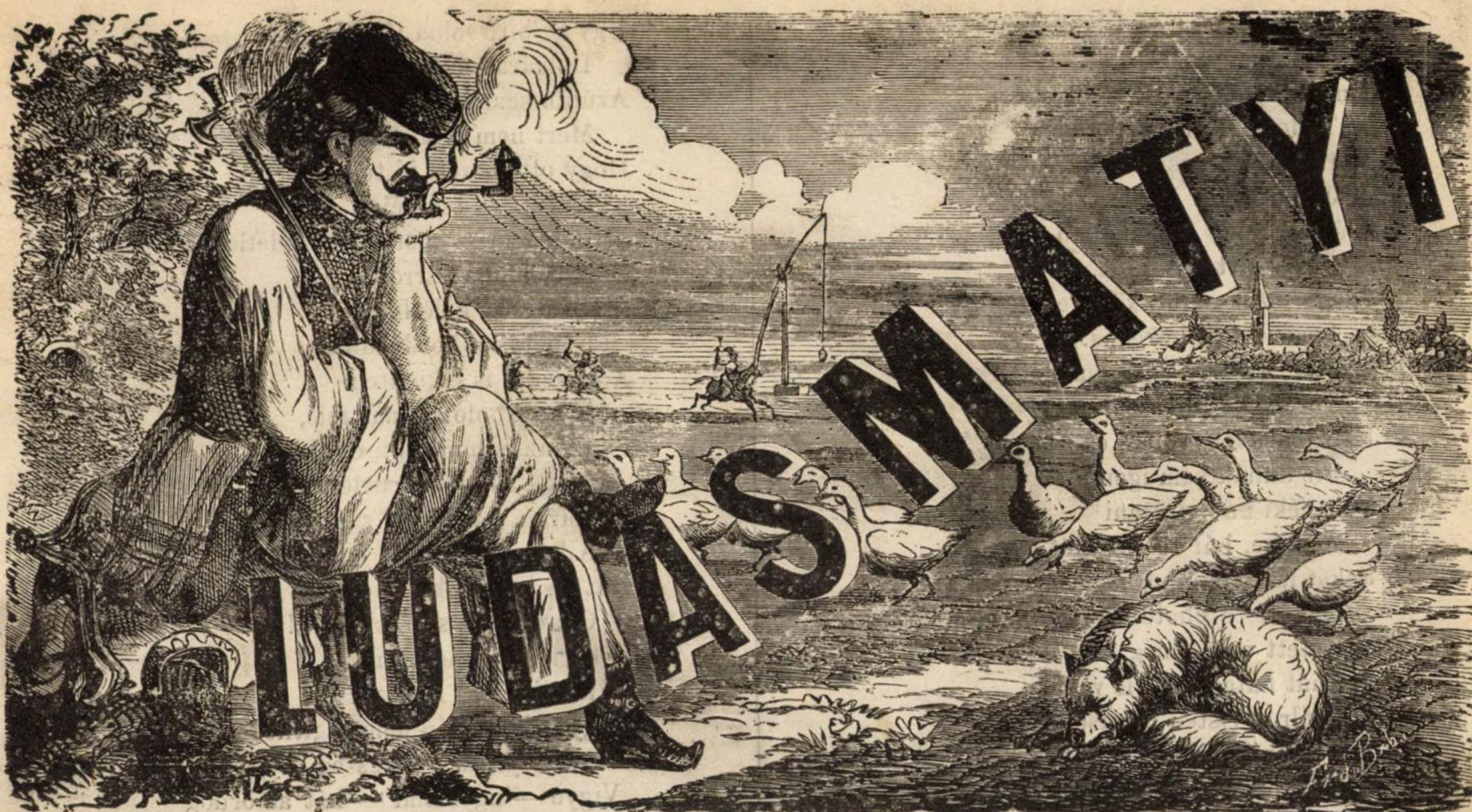

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, május 5. 1872. 19 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Czenkné históriája

vagy

a menyből jött levél.

Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

(Folytatás.)

Mig a komédiát néztem
 Bizony észre se vettem,
Hogy néhai Ádám apánk
 Ott könyököl mellettem.
Héj, hallod-e, ez az öreg
 Az igazi nagy magyar,
Van ám áttila-dolmánya
 Hogy olyant senki se varr.
Ez mindjárt az eset után
 Uj módira szabatott;
Mózes legalább azt mondja,
 De ő sem volt akkor ott.
Ott könyökölt, mert köpködni
 A menynek palotáját
Nem illik, tehát itt szivta
 Derék tajték-pipáját.
A mint sziota, ősz bajuszán
 Kospallagi gőzölgött,
S a sürüben meghabzott füst
 Szakállára hömpölygött.
Ott tünődött, zsémbelődött
 — Jól értettem — magába,
Azon, hogy a majaknak
 Oly vékony karja s lába.
„Hiszen, csak nézze az ember,
 Egy lent álló ficzkóra
Mutatván, — hogy ülne már ez
 Egy jó szilaj csikóra?
Csak egy becsületes, izmos
 Lelket köztük nem látok;
Uram! be megfogta őket,
 Be megfogta az átok.
Ott káromkodik vagy kettő,
 Hogy nem extradérozzák.
Gránátérosok volnának,
 De biz azt csak majmolják.
Az egyiket Ábel fijam
 Bojtárjának, amazt meg.“
Kain fiam ostornak
 Sem fogadta volna meg.“
Még vége sem volt az öreg
 Ilyen tünődésének,
Mikor egy nagy lárma megint
 Dolgot adott fülének.
Mert Czenkné ott a kapuban
 Olyan perlést indita,

Melylyel minden jó lelkeket
Mind összeháborita.
Én gondolom, ezt a Czenknét
Tudod jól, hogy kicsoda,
Mert tán jurátus korodban
Járhattál te is oda.
Elég az, hogy ott lakott ő
Öt pacsirta utczába,
Szép asszony volt, könnyen kapott
Legényeket horgába.
Kaczér, nyelves volt a mellett,
Torkos és dorbézoló,
Kálvinista lett volna, de
Biz annak sem igen jó.
Volt néki mit apritani
A téjbe, bár tönkre tett
Sokat már, naponként mégis
Ihatott és ehetett.
Szeretett volna még élni
Mint fiatal, nem is vélt
A halálról, (isten mentsen)
Csak rágondolni is félt.
Hát azonban csak kirántják
A gyékényt ő alóla,
Hanyatt esvén, ugy meg ijedt
Hogy egy felet sem szóla.
Hanem időmulva, midőn
Az uton jött eszére
És szólhatott, szent Mihályt, a
Kocsist vette nyelvére.
Idáig szidta, átkozta
Hogy oly fene lovat tart,
Mely ötet nyargalva hozza,
Holott jönni sem akart.
Még hogy a kapuhoz ért is,
Felettébb sértegette,
Bánása módját pimasznak,
Parasztnak nevezgette.
De szent Mihály, csak hogy lovát
Békével eloldhatta,
Ugy se birt volna Czenknével,
Dolgára ment s ott hagyta.
Azután sem nyugodt Czenkné,
Mert nem fért a fejébe,
Hogy ott veszett jó tejfeles
Kávéja és csészéje.
„Mindenem — mond — rendetlenül,
A ruhám a varróban,
A kovászom keletlenül,
Lopótök a hordóban.
A cselédet is elküldtem
Mint a bolond, más felé,
Pedig az is hunczfut, egy csepp
Jóság se szorult belé.
Kamarám s pinczém záratlan,
A kommód kulcsa benne,
Hát ha már valami bolond
Oda menne s kárt tenne!“
Ilyen rosz launéjában
Eszébe juta mégis,
Hogy már dolgán nem segithet
Száz nyüstü nyelvesség is.
„Vigye — ugymond — hát az ördög
Azt a sok hitványságot!
De hát mi lesz jobb helyettek?
Lássuk a mennyországot!
Menjünk be, mert nem szoktam én
Itt kivül kuncsorogni,
Halljuk a mik ott benn vannak,
Jobb jókor hozzáfogni.
Nosza édes Péter uram,
Emelintse termetét,
Egy asszonynak becsülje meg
Egy kapus az ittlétét!“
— Ki vagy leányom? mint akarsz?
Azt szép szóval add elé,
Mert látod, ily hatalommal
Egy lélek se jő itt bé. —

(Folyt. követk.)

Ludas Matyi választási röppentyüi.
Duna Patajon.

Ludas Matyi mint 48-as apastol prédikálja a dunapatajiaknak a szabadság szent igéit. A prédikátzio közben észreveszi, hogy feje felett egy veréb ide oda röpked, szájábanegy fehér tollat tartva.

A fehér toll nota béne a d. pataji kerület 48-as hiveinek jelvénye volt már két követválasztásnál s most is az.

Meglátván tehát Matyi a fehértollás verebet, e szavakkal mutat rá:

„Nézzetek polgártársak! Nekünk győznünk kell, mert D. Patajon még az Andrásy verebei is negyvennyolczas pártiak.

Pakson.

Pakson épen a nagy mérvben megindult jobboldali étetés, itatás ellen beszél Matyi, megemlitvén, hogy a hol a vesztegetés nem használ, ottan a fenyegetés nemtelen fegyveréhez folyamodnak.

Szeniczey Ödönnek egyik választója, elfelejtkezvén magáról, hogy tulajdonképpen ő most jobboldali hallgató, közbeszóll a beszédbe: „igaz uram!“

Ezen helyeslő közbeszólás azonban nem tetszvén a casino ablakából hallgató szolgabirónak, rákiált az atyafira: „hallgass gazember! mert mingyárt becsukatlak“.

Hanem aztán a Matyi is kapott az alkalmon, oda

mutat rögtön az ablakba mondván: Ime polgárok! a szolgabiró ur épen most ütötte rá az én állitásaim igazságára a hiteles pecsétet, tehát hihettek szavaimnak".

Persze lett erre olyan hangos hahota, melynek szele még a szolgabiró urat is elfutta az ablakból.

Kalocsán.

Azt mondják, minél több pap van valamely városban, a nép ott annál butább, és ebben van egy kis igazság.

Kalocsán a papok és a pataji jobboldali jelölt Nagy Ignácz kortesei leitatván az épen szt. György-napi cselédszerződtetésre begyült béreseket és kocsisokat, (tehát nem is választókat, mert itten a választó polgárok nagyobb része 48-as, csak a zsidók, papok, és nehány papzsákjából élősködő uri egyéniségek, (a pecsovitsok), mint Horváth alias Kapari Náczi, Jakab Petyko, Halmai Károly (árva) gyám, Reich egy nem is biró, hanem csak kisbiró. Ezen uraságok Csernyus Estván quondám Bachhuszár fővezérsége alatt felhettzelvén a részeg tömeget, hogy a Matyit ne engedjék kihallgatni, hanem folytonosan orditsanak, Matyi hagyta őket egy teljes óráig ordatni, s mikor már mindnyájan elrekedtek és egy kis csendesség lett, Matyi feléjek fordulva e szavakkal vett bucsut: „Tisztelt publikum! önöknek én majd csak akkor beszélek ha ... **kijózanodnak**. Ajánlom magamat".

Ugyanitt történt, hogy valami Bern Lipót, ezelőtt tiz évvel még nyulbőr szedő, mostan pedig emánczipált virilis zsidó, meg egy tőrői metszett Stern Jakab nevű handlé, fütyülőket osztogattak ki a kalocsai papszakácsnék gyermekeinek egy egy hatos kiséretében, hogy a „Bolondos Miskhának" a mint ők neveztek — fütyöljenek.

A kis zabikópék aztán kezdtek is szaladgálni és fütyülni a távozo Matyi után, közbe közbe kiabálva: Bolond Miska! Bolond Miska!

Ludas Matyi hátrafordulva, a malaczbanda egyik virtuózát magához inti s egy fényes Lónyai husz krajczárost mutatva neki, mondja: „nem Bolond Miska vagyok én kis ecsém! hanem Ludas Matyi, tehát ne Bolond Miskának, hanem nekem fütyüljetek, nesztek itt van két hatos, csak jobban fujjátók, hogy szakadjon meg bele a nyeldeklőtök".

Erre a kis, papok által oltott csemeték ugy elkotródtak fütyülőikkel együtt, mintha csak ostorral vágta volna őket Ludas Matyi.

Tiszteletem az olyan kupaktanácsot is, mint a minő Kalocsának van.

Több esküdt uram diadal érzetében, hogy a Matyi közülök egy keringő birkát sem térithetett az igaz utra, egy akó bort parancsoltak a Nagy Ignácz kontójára. Mikor az akóbor elfogyott, esküdt uraimék még jobban szomjaztak, mert hiszen azzal az egy akö rabvallatóval alig áztatták meg gégecsapjaikat — tehát még két akót kértek a vendéglőstől.

— A korcsmáros aztán erre azt kérdé, hát aztán azt ki fizeti meg?

„Majd megfizetyi azt is a mi követyünk", dadogá az egyik ködmönös esküdt ur.

— De hiszen én a kendtek szavára nem adok semmit sem, ezt az akót, a mit megittak kendtek, akár fizeti meg Nagy Ignác ur, akár nem, isten neki, váljék birák uraimék egészségére, de biz én többet nem adok egy meszelyt se.

És esküdt uraiméknak félig részeg, félig józan fővel kellett elkullogniok, csak a fejüket csóválgatták hogy le nem ihatták magukat mint egy disznó.

Adomák.

Jegyben járt egy érzelgős kisvárosi uracs a szatócs kevésbeszédü s épen nem sentimentális leányával. Egy esti sétánál igen kérte a vőlegény leendő nőcskéjét csak egy édes szóért. Rátekint a leány s félig-meddig mosolygva mondá: „árpaczukor"!

Egy asszony meglátta szomszédját, hogy böjtben pénteki napon szalonnát evett, s nem állhatta meg, hogy rá ne piritson:

„Bizony szomszéd uram, kigyelmednél a Gábor zsidó is jobb keresztény."

A huszár ujoncot először ülteté lóra a vén káplár, magyarázgatta neki, hogy ha fél, hamarább leesik. „Különben, — mondá az öreg tizedes — édes anyád se hordott szebben az ölében, mint ez a vén szürke a hátán. Felült az ujoncz, de már az első fordulatnál ugy leteremtette a szürke, hogy alig birt föltápászkodni. —

„Bizony káplár uram — keseredék el az ujoncz, — szebben bánt velem ez a dög még is mint édes anyám, mert az ha földhöz csapott, rám is kapkodott mindég, de a szürke legalább ezt nem cselekedte.

Milyen a közösügyes magyar?

ilyen ni.

Hát a szabad s független minő lenne?

az meg ilyen lenne ni!

A JOBBOLDALI JELÖLT.

Ajánlva a választóknak.

Választás előtt igér mindent.

Ha megválasztatott igy tartja meg igéretét.

Szent cantate.

Éneklik: Bolonkay Tonyó, tót diák.
Kuhtehén, tót bab, (parochus poligamus prostata) és
Az igazhivők chorusa.

Tonyó: Bármit mondjon a rosz világ,
Mit törődöm én vele?
A mit teszek, nagyon okos,
Nem törik a kés bele.
Bolondnak tart minden ember,
De az nem vagyok,
Mert zörögnek zsebjeimben
Fénylő aranyok.

Chorus: Oh igen! ő nem bolond,
Igaz a mit szája mond.
Csak az bolond ki fizet,
S tölti a tóba vizet.

Kuhi: Én reám is sok eretnek
Vicsoritja a fogát.
Hát ha tudnák, milyen szentül
Viseli Kuthen magát!
Mig áldásra meresztgetem
Két öblös kacsóm,
Nem látják, hogy rókafogból
Van az olvasóm.

Chorus: Jámbor róka, szelid vércse . . .
Ne higyj nekik egy picit se.
Kutya-szakács, kecske-kertész,
Kigyózsirba mártott lelkész!

Tonyó s Kuhi: (duett)
Ha kitárjuk markainkat
Jámbor pofát csinálva:
Hull a fillér mindenfelől,
Szent Péternek ajánlva.
Küldjük mi azt extra-postán
Föl az ég felé . . .
De Péter a számlálátba
Nem fárad belé.

Chorus: Pedig szegény régen vár,
Hogy a posta jön e már?
De hiába várja-várja . .
Ellopták a holdvilágba'.

Mindnyájan: Hogyha állna páter Kuthen
S doctissimus Lonkayn:
Majd teremne jobb policáj
Az egeknek utjain.
Minden fáról lóggana egy
Mátyás-deák(numerus),
Elijedne minden élő,
Azt se tudná „merre fuss?"
(Recitatio) Merre fuss? Merre fuss? Bim, bam, bum, fuccs! (Fine.)

Arany trombita.

Szatmárból.

Ad nótam: Esik eső karikára.

Kiss János lesz a követünk,
Mást bizony mi nem követünk.
Harcosa a szabadságnak,
Negyvennyolcas alkotmánynak.
Éljen Kiss János!

Nem kell nekünk jobboldali,
Mert a hazát jégre viszi.
Választóit cserbenhagyja,
S csak a kormányt támogatja.
Éljen Kiss János!

Védte eddig jogainkat,
Személyünket vagyonunkat, —
Helyén áll jó magyar szive,
Áldja meg az isten érte —
Ezer izigben!

Nem ingó mint falevele,
Meg áll mint a Sion hegye, —
Rang, hivatal után nem jár,
Őt küldi fel tehát Szathmár
Ismét követnek.

Dunaföldvárról.

I.

Duna-Földvár hires város,
Benne a nép mind balpártos.
Akad egy-két jobbpártos is,
Korcs a szivük, kórságos is.
Éljen a balpárt!

Duna-Földvár magyar város,
Itt a haza nem is áros.
Ha eladná is egy-kettő,
Majd megveri a teremtő.
Éljen a magyar!

II.

Édes hazám. Magyarország,
De sok fiad hütlen hozzád! . .
Csak a balpárt igaz magyar,
Hazánknak jót csak az akar.
Éljen a haza!

Éljen a paksi kerület,
Éljen benne a becsület!
Simoncsics meg a becsület
Mindörökké egyet jelent.
Éljen Simoncsics!

Balpárti a mi szép nevünk,
Simoncsics lesz a követünk!
Szabadságunkért harcol az,
Vesszen a ki rá nem szavaz!
Èljen a Kossuth!

Hasli Muzes thodómángyos, phulithikális és khültüi levele.

Matyilében!

Én ogy hiszek, hodj the vadj edj ukus ember. a mi mogodbul is bele láccz, hodj én, ha benne lakum is, mig sem vagyok ollan mint a világ, a mi — sukat igéri és kheveset agygya.

Ebbül a szhép elűdikczionjábul cshak asztat akaruk kihuzni, hodj ha meg nem igírthem is én nekhed, mikur az én sárgó poripájamun thüled elluvagultham magamat asztat, hodj fogom az én ottyárul hozzád khődeni thodósitásukat, — mégis khődöm.

Ime itt van, fogj és ulvass djenerü thodositás thelegráfukat.

A munuri választhu kheröletben megfordultam s toposztoltam, hodj a jubbuldali gráf Thalaki Sándur oraság ellenében a baluldali Batta Andur oraság szhinája igen jú rendében állja, s boglyába is fugnak asztat, mint reménjzüld szines thokormánt gyöjtheni akkurra, mikurra a jubbuldali torgu szelek az ü veszet tánczokat megkhezdenek.

Forcsa eset is adutt megát itt elü a gráf oroságnál mikur Gyümrün jubbuldali czupák-bált rendezték, mirül az én fhinum Khobi jerekhem edj oranyus khültemémyt is khikhumpunálto. Imhul khődöm khültemémyt és ulvass:

Gróf Thalaki Sándor mit gondol magába
Jobboldali traktát rendez a lakába'.
Meghiv üzőt, futót, mindenféle rendet
Kiknek asztalára az Isten nem rendelt.

Játszik demokratát a méltsás ur nagyba',
Vendégei elé ezüstjeit rakja,
Mert hát örül nagyon hogy kiáltják neki:
Éljen a követünk! éljen gróf Talaki!!

Vigan foly az ebéd, a gyülevész körben,
Pohár összecsendül, tányér, kalán csörren,
Porczogó megroppan, czupák szopva czuppan,
Mig béalkonyodik s homály kél a sutban.

Most a polgártársak czihelődvén mennek,
Csöndes jó éjszakát mondva, annak-ennek,
Tányér s üveg-cserép bokájokat vérzi,
De hogy mi történik... azt egyik sem érzi.

Mennek a vendégek, utánok már zárva,
A nagy méltsás urnak mágnási portája.
Benn foly a számvevés: evőeszköz mennyi,
Meg van-e a minek mind meg kéne lenni?

Kétszer is olvassák, hasztalan, hiába!
Sehogy sem akadnak kanalak hijára.
Oda van — vége van — János szakács sáppad,
S igy jelenti a bajt követi urának:

Nagy kárt vallott az ur az ezüstféleben, —
Nem több, — csak kerekszám harmincz hija épen.
Ugyan nagysás uram! mért nem lesz balpárti?
Minden három évben igy nem rabolnák ki.

Az alsú-dobosi választu kherületbe is bele kondikháltam, és mondhatok, hodj valuban suk finum nemzeti szin baluldali khukárdok elkelték ittend az én árulásából. Minden pféle oraságuk — kivévén nagy hasu és üres fejü phapukat s ollan emberek 't kik hivatalus állásuknál fogódzva, khüzüsügyes békhuba bele kheverték magokat — mind-mind edj lábig állják mellettönk, s még khültemént is vették thülem.

Bizunyus, hodj ittend baluldali Szilassi István oraságus phumphás khüveti állásba bele teszünk és jubbuldali Madas Károl oraságut szándékában megfinánczulunk, s megint eldodálunk neki asztat a retiráczhiónális nuthát, mit hatvanütben a Khubi jerek kikhészitette az ü bürére és a mi hangozza igy:

Már siess Babádra*) visszavert seregem!
A követség nem szuperál, nem ma nekem.
Szavazóim javajavát elvesztettem,
Jaj, kortesim! az ügy-állást nem szeretem.

Te jakheczem! elheppegted szép ügyemet:
Korán kezdted és végezted — ez nem emelt.
Széjjel jártál s széllel jártál jó Szelesem!
Hej, leginkább ez tette, hogy im elesem.

Szerettelek volna szivből jó követség!
Pénzem mellé dukált volna e tisztesség,
De mi haszna — ha mihaszna a ki vezet —
Bogár után mentem én, s im — bele veszek....

Isten hozzád Dabas járás! s rátok béke!
Kik boromat megittátok, Sári népe!!
Ide mellém lim-lom hadam és hozzátok
A paruplim s kalucsnim, hadd retirálok.

Vultham Ucsán, jubbuldali khunferenciába is, a mit uttand khürnyül methélt jerekek rendezték. Nem thodom, fogják-e az uttani kunferenciás oraságok anyi vizet hajthani Madas ór molmára, mint a menyi burt megitták.

Az úcsaiak nodjon véres-szájó jegyzüje is, a mi eddig állta a baluldalárul, és khüpkhüdthe kheményen mindenpféle izraelitókat, must fogott mogát, és edj czigány kherekhével átphürdülthe a jubbuldalára a zsiduságхoz. Fel is phingálták ezért neki vürüs krithával a fala udalába ujan kriminális verseket:

Zurguczi Lojos or
Rüttenetüs kábo,
Ha avat magát be
A phulithikábo.
Mert trinkeli szegín;
S nem ismer az utat,
Melyen az erényes
Tisztelethez juthat,
Must is ü a balrul
Jubbuldalra téri,
Lelkhi üsmeretét
A kholacshuz méri.
Igyál güdiny! igyál,
Hanem el ne feled:
Hogy az a baluldal
Mennyi jut tett veled.

*) Babád puszta, melyet Madastól a sári tótok árendába birnak, s melyért a hálás Szvatupluk faj rendesen a birtokosra szavaz.

Sziporkák.

Mohácson megjelentek a 48-as képviselők, hanem előre elfeledték tudatni hogy jőnek, s mikor nehányan megtudták a hirt, rögtön mentek a városbiróhoz, hogy hirdettesse ki, hogy a nép megtudván, mehessen ezerevel fogadásukra, de a biró nagy jobbpárti, a hirdetést megtagadta, így történt aztán, hogy hamarjába csak pár száz ember tudott összefutni, a jobbpárt végetlenül örült ezen, s azt mondták hogy „csak egynehány csirkefogó“ ment a követek tiszteletére, erre egy elmés baloldali azt felelte, hogy igenis volt közöttünk csirkefogó is, és ez nem más, mint a városbiró fia, az ujdonsült szolgabiró, mert bizony legtöbb csirkét elfogdos az ügyes bajos emberek kezéből.

Kardos Kálmánnak a mohácsi jobboldal jelöltjének nagyszerü fáklyás zenét adtak, hanem a fáklyás zenén több volt a trombitás német mint a választó, fáklya meg több volt mint ember, hát az emberek hova lettek? elmentek a balpárti gyülésbe. Szörnyen meg van rettenve a jobboldal a választási népgyülésektől, Kozma főügyész már előre rendeletet bocsátott ki, hogy minden népgyülésen ott füleljenek a kémek, s ha valamely népszónok olyan dolgokat talál beszélni, a mi a jobboldalnak nem tetszik, azt csipesse be s aztán mars az árestomba! Azt szeretnék a jámborok, hogy szentelt vizzel meg olvasóval jelennénk meg a népgyüléseken, s ott ne beszélnénk egyebet mint a jobboldal dicsőségét. Hanem mi biz attól egy szikrát se félünk. Ha jobboldalban megzápult a szabadelvüség, a baloldalon nem fog ám megkozmásodni!

Most tárgyalják a munkások perét, az egész vallomásokból kiderül, hogy semmi büntény elkövetve nem volt, sőt bünös szándék sem volt az egész mozgalomban, mégis csaknem egy évig fogva tartattak számosan, elvonattak a munkától; nem a munkásokat kellene befogatni urak! hanem a henyéket, azokat is pedig a dologházba, sok nagy ur lézeng dolog nélkül, ingyen eszi az isten kenyerét, s szivja a nép vérét mint a pióca; ezeknek kellene egy kis foglalatosság, nem a munkásoknak börtön!

Szép Taliánországban a Vezuv hegye kitört és ujra oly nagy mértékben okádja a tüzet és hamut, hogy a környéken egész falvakat és mezőket temet el. Nálunk is kitör minden három esztendőben a követválasztási vezuv s a taliánországitól csak annyiban különbözik, hogy itt nem tüzet, hanem bort okádnak, no meg hogy itt nem egy-két falut, hanem az egész országot beboritja a láva.

Pattantyu.

A váci káptalan és püspökség csak jobboldali választóknak ad fát . . .

Furcsa, hogy Nógrád megyéből épen most szoritják ki a Forgácsokat, és Vácon pedig forgácsért akarnak nyerni szavazatokat.

Terézvárosi diskursz.

— Nos szomszéd, ki a vivát?

— Nü, was heisst fifát? éljen Jokkaj!

— Ismeri szomszéd Kabócza Jánost, a jobboldal követjelöltet?

— Mult vasárnap láttam, a mint pártja processiót rendezett tiszteletére; de akkor is csak Jókait éltette mindenki.

— Liptay lemondott a jelöltségről, nem tudom mi lehet az oka?

— Csupán az, mert belátja hogy ő nem parlamentbe, hanem csak zöld (kártya) asztal mellé való.

— 1869-ben miniszter jelöltje volt a terézvárosi jobbpártnak. De ugy látszik, hogy az ilyen uraknak elment a kedvük Jókaival mérkőzni. Kár hogy Lonkai minisztert nem fogta meg a terézvárosi plébános követjelöltnek.

— Hiszen Lonkai nem miniszter!

Dehogy nem az, nem tudja, hogy mindig ministrál?

Lonkay Kuthent átölelve.

Görbe kémény megölellek,
Jaj, de hozzám szabott apád!

Zsiga pósta.

Bajusz Miskának otromba, faragatlan költeményeivel ne rondítsa be máskor szobánk levegőjét. Egyébként meg volt már önnek mondva, hogy elmeszüleményeivel kedveskedjék a „Mátyás Diáknak“.

Az meg pláne iszonyu pofátlanság öntől, hogy pénzes küldemény gyanánt teszi fel a postára azt a szemetet a mi levelében volt.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly. Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.